

ТИХОМИР ДИМИТРОВ
МИЛО, НАКАЛО СИ СЕ!

chitanka.info

Всеки петък вечер се събирахме в моята стая да играем покер. Нямахме много пари. Бяхме ученолюбиви студенти от провинцията на стипендия, които живеят в общежитие, все пак! Но това не ни пречеше да залагаме. Защото „покер без кинти е като недовършена чекия“ — обичаше да казва Пешо.

Та, слагахме по 5 лева в една кутия, раздавахме жетоните и ги „въртяхме“ цяла нощ. Далаверка си беше: в най-лошия случай губиш 5 лева и получаваш адреналин в изобилие, в най-добрия си тръгваш с цели 15 кинта напред. Победителят винаги е само един. И така — до следващия четвъртък. Нямахме си изявен лидер. Общо взето, всички играехме супер зле, затова победителят винаги беше различен.

И този петък се събрахме в моята стая, защото третият ми съквартирант го нямаше и можехме да викаме колкото си щем. Не че нещо, просто знаехме, че отново ще чука приятелката си пред всички в стаята, ако не го оставим да се наспи. Затова се събирахме в петък вечер, когато той обикновено пътуваше за родния град.

С покера вървеше и пиенето. Два литра „Флирт“ и 4 кутии „Горна Джумая“ ни оправяха до сутринта. Този път другите дойдоха подготвени — носеха си „патрончета“, само аз останах на сухо. Играта набираще драматична сила и нямаше как да разваля кефа на всички, че и своя, заради едно ходене до магазина. Натоварих другия ми съквартирант с тежката задача. Поркаше ми се като на студент в сесия (каквото действително бях), но освен въпросните 5 лева в кутията, които тайничко се надявах да умножа по 4 до сутринта, имах още само два. Помолих съквартиранта да купи водка и бира с тях. За максимален ефект.

След няколко минути той се върна, придружен от гаджето ми, което се канеше да преспи у нас. Тъкмо се чудел откъде да намери още 30 стотинки за водка „Тройка“ и бутилка „Ариана“, когато я видях да слиза от автобуса... И така, заобиколен от любимите си хора, въоръжен с пиене и каре попове, аз се впуснах към мечтаната победа...

Събудих се на сутринта върху матрак на пода. Беше обичайно за вечерите, които тя прекарваше у нас. Нямахме как да я настаня върху леглото на липсващия съквартирант, заради съмнителната му хигиена. Нямахме как да го ползвам и аз, поради същата причина. Мацката, от своя страна, не можеше да дели тясното легло с някой друг, защото не се напиваше добре. Излизали й торбички под очите. В такива случаи вадех резервния матрак „за гости“ и, като един истински джентълмен, се плъосвах на пода до нея. Тя, от своя страна, възнаграждаваше жеста ми щедро. Сутрин обикновено ставаше първа, преди другите, бъркаше под завивките и започваше да ме буди по най-приятния за един студент в сесия, с тежък махмурлук и сутрешна ерекция, начин. Така направи и онази утрин. С единствената разлика, че този път, вместо от радостното ѝ докосване, се събудих от думите:

— Мило, мило, наакало си се!

Обзе ме паника. Не помнех нищо от вечерта! „Кой спечели играта? Какво стана с моите 5 лева? А с джак-пота? Как ще я карам до стипендията? Дали да не поискам от нашите? Ами двата скъсани изпита? По-добре да взема назаем!“ Всички финансови тревоги отпаднаха в мига, в който усетих киселата миризма на изпражнения. Вонята мина през ноздрите и се заби право в централния ми мозък.

„Мило, наакало си се!“

Каква беше изненадата ѝ само, след като бръкнала под завивките и, вместо обичайната младежка твърдост, заварила там мекота — топла мекота, каквато само пресните лайна могат да имат! Повдигнах завивките и изтръпнах от ужас — целият бях омазан в лайна! Моите собствени лайна! От въртенето през нощта се бяха просмукали в чаршафите, в завивките, имаше ги по цялото ми тяло, включително и по петите на краката! Щях да потъна в земята от срам! Какво повече може да загуби един мъж, от достойнството в очите на любимата жена? Но най-интересното беше, че тя прие всичко с чувство за хумор.

— Бързо, тичкай в банята да се измиеш, преди съквартирантът да се е събудил! — прошепна ми нежно в ухото. И ме целуна по челото

като майка, която целува насраното си бебенце, преди да му смени пеленките. Понечих аз да стана, но веднага щом се отвих, цялата стая замириса на градски кенеф. Опаковах се обратно, с надеждата да намаля ефекта. Тя отиде да си измие ръката. Дрънченето на металната мивка разбуди съквартиранта и той също стана. Аз затегнах „пашкула“ още повече и се престорих на заспал.

„Изложих се завинаги пред момичето“ — мислех си, изнервен от факта, че дори по врата ми бяха полепнали горещи лайна. Голямо въртене е паднало през нощта! Това беше ефектът от 200 грама водка, плюс бира, за два и тридесет общо. Предполагам, трябваше да благодаря на Бога, че съм жив. И, че виждам с двете си очи!

Настроението ми обаче никак не граничеше с благодарност онази утрин. Топлата „прегръдка“ на изпражненията в „пашкула“ ме изкарваше извън релси, но все още имах какво да губя. Бях паднал възможно най-ниско в очите на жената, която обичам. Можех поне да запазя уважението на човека, с когото делих една стая. Стисках зъби и се правех на заспал. Пеех си наум парчето на Бритни Спийърс: „Oops, I did it again!“ Невероятно, но fuck!

Рано или късно съквартирантът щеше да излезе за баничка и за кафе. Трябваше само да изчакам подходящия момент! Двамата с гаджето ми си бърбеха, смееха се и от разговора им разбрах, че играта на покер е свършила внезапно с падането ми от стола предишната вечер. Върнали депозитите и се прибрали с последния автобус. Значи не бях загубил петте лева! Почувствах се истински богат! Като един насран богаташ! Оставаше само да прикрия следите от „бедствието“ и всичко щеше да бъде наред! Тази мисъл ме крепеше. Но, вместо да излезе за баничка и кафе, съквартирантът седна на компютъра и започна да чати.

„О-оу“

Противното ай-сик-ю, на което никога не изключваше звука.

„О-оу“

„О-оу, ай дид ит ъгейн!“

Бях бесен! Търкалях се в изпражнения и бях бесен: на себе си, на производителя на фалшив алкохол, на човека, измислил покера, на съквартиранта ми, на целия свят! Изпражненията съхнеха и се втвърдяваха. Кожата започна да ме сърби. Трябваше да предприема нещо по въпроса, но не смеех дори да мръдна под завивките, за да не

изпусна „духа от бутилката“. Можех само да лежа, да стискам зъби, да си повтарям досадния припев на Бритни Спийърс и да се надявам на чудо!

Един час по-късно чудото стана. Съквартирантът изключи компютъра и с делови тон заяви, че отива да закусва. Щял да се върне след един час. Това и за двама ни значеше, че имаме точно един час на разположение да правим, каквото ще правим, докато него го няма. Беше точен като швейцарски часовник! На излизане допълни, че някой е пръднал много лошо в стаята. Оправда се, че не е той и каза да проветрим. Приятелката ми избухна в смях. В очите ми напиреха сълзи.

Разполагах с 60 минути или точно с 3600 секунди, нито повече, нито по-малко, за да оправя непоправимото! Скочих от леглото, прибрах всичките завивки в чувала за пране, попарих се с вряла вода в банята и още преди да съм изсъхнал понесох чувала към най-близката обществена пералня.

— Оставете, аз ще ги прибера — услужливо ми предложи леличката, докато се опитвах да напъхам кълбото от лайняни завивки в свободната машина. Бях ги обърнал така, че петната да не се виждат. Миризмата обаче нямаше как да скрия.

— Не, няма нужда, мога и сам да се справя!

Леличката ме изгледа с погледа на човек, работил 30 години в градската канализация, който няма какво да губи.

— Коя е най-високата температура? — поинтересувах се аз.

— 90 градуса — отвърна ми тя.

— Добре, значи, пуснете ги на 90 градуса!

— Ама вие тези одеяла на 90 градуса ли ще ги перете?

Излъчваше тиха лудост — като ветеран от Френския легион, загубил бойните си другари в пясъците на пустинята.

— Да, а защо не?

— Ами, защото ще станат на конец и после ще ги навивате на пръчка, ако ги изперете на 90 градуса, господине!

— Така ли? А коя е максимално високата температура за вълнени одеяла? — продължих да любопитствам аз.

— 40 градуса.

Това хич не ми хареса.

— Окей, 40 градуса тогава! — нямах друг избор. — Добавете омекотител и ароматизатор, ако обичате!

Два часа и пет лева по-късно отидох да си взема прането. Бях инвестирал последните пари в обществена пералня — дори не ми стигнаха за изсушаване, но бях щастлив, че съм успял да спася любимите родопски одеяла на майка ми! Прибрах се в общежитието и ги прострах на слънце. Изглеждаха прекрасно! Опрях нос в меката тъкан. „М-м-м, Ленор!“ — както пееха в онази реклама, но заедно с аромата на химически препарати в носа ми се заби и вонята на мръсен канал. Завивките отидоха на бунището, а нашите излъгах, че съм ги подпалил с цигара по невнимание и за малко да стане голяма беля.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.